

Recension **Dans**

Två och en spegel Härligt när barnen börjar spegla dansarna

Linn Ragnarsson och Jessica Andrenacci. Foto: Håkan Jelk

Att spegla sig är ett klassiskt tema i konsten. När koreografen Helena Franzén utforskar det blir den unga publiken sedd – och engagerad.

Anna Ångström

Publicerad 12:30

Två och en spegel

Dans

Medverkande: Jessica Andrenacci, Linn Ragnarsson

Var: Zebradans, Stockholm

Koreografi: kostym: Helena Franzén

Musik: Stefan Johansson. Scenbild, ljus: Håkan Jelk.

Att härma är grundläggande för vår utveckling. Djur, bebisar, tonåringar, vuxna... alla imiterar i någon mån för att anpassa sig eller kommunicera. Det kan också handla om att fysisk rörelse helt enkelt smittar. På [Zebradans](#) – där publiken denna gång sitter på golvet runt en oval gul spelplats upplyst av färgskiftande ljus – blir det oerhört tydligt när några av barnen i en stor grupp nioåringar spontant börjar gunga med i musiken och spegla dansarnas rörelser. Härligt!

I vår tid är det annars selfies, Instagram och andra sociala medier som speglar oss och påverkar våra ideal när vi jämför oss med andra. Men alltjämt uppstår också en form av spegling i det direkta mötet människor emellan; en skev eller sann bild i förhållande till hur vi uppfattar oss själva.

Det tar den prisade koreografen Helena Franzén – för övrigt även aktuell på Uppsala konstmuseum till den 12 maj med installationen "[Brytpunkt](#)" – fasta på i "Två och en spegel". Uppsättningen för barn från åtta år och uppåt landar nu efter turné på Zebradans.

Och det märks att dansarna Jessica Andrenacci och Linn Ragnarsson både har hunnit utarbeta ett tätt, lyhört samspel sinsemellan, men också gentemot publiken som de tar in med blickar, rörelser – och just titelns spegel.

Dynamiken mellan dansarna ändras när en spegel tas i bruk. Foto: Håkan Jelk

Som alltid när det handlar om Helena Franzéns koreografi får rum, rytm och ett fokus på rörelsernas nyanser, förskjutningar och känsla stort spelrum. I inledning rör sig dansarna jordnära och mjukt som pantrar. De skuggar varandra men reagerar också instinktivt på plötslig kroppskontakt. Alltmer mänskliga härmar de varandras rörelsemönster, synkar sig som tvillingar, lika men ändå individer. Stefan Johanssons elektroniska puls är behaglig och ökar ibland dramatiken tillsammans med ljusets (av Håkan Jelk) häftigare röda sjok.

Det inträffar när en spegel tas i bruk av duon på scenen och ändrar dynamiken dem emellan. Spegeln gör dansarna mer självmedvetna, den har en magisk makt. När Jessica Andrenacci narcissistiskt sveper den runt sig själv får Linn Ragnarsson ingen kontakt med henne. Men när spegeln föresvinner hittar de tillbaka till varandra, rygg mot rygg, och börjar efter en trevande sekvens att återfinna sin kraft och fulla frihet – i röst, kropp och rum. Ängsligheten är bortblåst och de tar plats inspirerade av varandra.

Slutet är genialt i sin enkelhet – dansarna riktar en tom spegelram mot sin publik. Vem ser ni? Det är fint med en föreställning som har ett tydligt tema och en målgrupp, men som inte blir övertydlig eller gör avkall på konstnärlig integritet.

Anna Ångström
